

Mnogo se je bavil Vesel s sveto-pisemsko poezijo, s psalmi Davidovimi, ter skušal jih tudi Slovencem kazati v vezani besedi. Tu in tam je priobčil kate-re za pokušinjo. Veliko let je prevdarjal in preiskoval njihov skrivnostni pomen, po izvorniku, po raznih prevodih, in po posvetovanju s pravimi pesniki pilil in spolnoval njihovo vnanjo obliko, prav po svetu starega klasika: Nonum prematur in annum! Prevod je srečno dovršen in tiska se na stroške pisateljve v Katoliški tiskarni pod naslovom: Psalmi. Preložil Ivan Vesel. V Ljubljani 1892. - Knjiga ta bode na korist duhovnikom, a tudi na radost vsem, katerim je v čisljih prava

vzvišena poezija. Na razgled bodi tukaj l psalma prestava z nadpisom:

Življenja dvojna pot.

Blagor móžu, ki ne hodi v svet brezbožni.

Na pregrešnem potu ne stoji,
In v grdilcev družbi ne sedi,
Komur draga božja je postava,
Ktero vsigdar premišljava.

On podoben je drevesu kraj potoka,
Komur list ne vene vedno mlad,
In rodeva v pravem čisu sad.
Srečno njemu delo vspeje vsako,
Grešnikom pa ne enako.

Prahu so podobni, ki ga piš razveje:
Grešnik pred sodbó ne bo prestal,
Na pravičen zbor se ne pozval.
Pot pravično Bog pozná in vodi:
Pot krivična v poráz blodi.

Listek.

Listi slovenskega pesimista.

XI.

Gospod urednik! Kakor ste Vi vedno s prostorom, tako sem jaz s časom v zadregi. Čas je zlato, tako pravijo suhoparni sinovi Albijona, mi učitelji si pa, če vestno uporabljamo zlati čas, n. pr. s kakšnim poukom za nagrado, zbiramo rmenjake. Saj smo baje za vsako postransko delo posebe plačani. Seveda bi tukaj radi prašali s Heinejem: «Fragt mich aber nur nicht wie?» Škoda da niso še zato nagrado ustanovili posebne lestvice ali škafe, kakor za kolke.

No, s časoma se vse zgodi, saj se celo «konkretni status» vpelje — tako mi je pravil nek odličen gospod v Ljubljani prigodom Komenskega slavnosti — anno 1. post resur. carnis, t. j. kmalu po sodnjem dnevu.

Ker sem pa že omenil Ljubljane, ne morem si kaj, da ne bi spomnil neke male neskladnosti v poročilih o krasnem Komenskega večeru. Moj prijatelj Postojnski, ki pa tudi ni vedno v Postojni, se je pritoževal in celo — tako se pravi — brez glace-rokavie nekaj na uho povedal gg. učiteljicam. Jaz, seveda sem tujec v Ljubljani, tega ne morem razsoditi, je li bilo mnogo gg. tovarišic navzočih ali ne mnogo, a ženskih sem videl le veliko v dvorani in tako tudi poročevalci drugih listov. Od tod neskladnost.

Sicer je pa društvo oni večer pokazalo, da učiteljstvo res nekaj vzmore in marsikdo je moral priznati — celo jaz, pesimist — da se novodobni učitelji vender precej razlikujemo od nekdanjih.

Učitelj slovenski stopa na dan! Težavno sicer, a stopa. To smo videli tudi oni dan, tam gori ob naši, toliko opevani Savi,

«Tam, kjer Kranj na trdni skali
Sedež svoj star kaže zali».

zbrali smo se zastopniki slovenskih učiteljskih društev, zbralo se je mnogo drugih tovarišev, tudi lepo število dičnih tovarišic. Kolika razlika med sprejemom lani v Trstu in letos v starodavnem Kranji! Ko bi bil letos Trst v Kranji, zapodili bi nas bili zborovat tja gori kam v Karavanke, a prišli smo «svoji k svojim», bivali smo svoji med svojimi. Človek prvi hip ni vedel skoro, kam bi se obrnil: ali bi se veselil med tovariši, katere ima priložnost videti le o zborovanji, ali bi opazoval krasno našo Gorenjsko, ali krenil na Preširnov grob, da pomoli za dušo pokojnega pesnika velikana.

Zares «Zveza» imponira vsestranski.

Veselja srce zadovoljno igra, ko gleda človek toliko množino vzgojiteljev slovenske mladine, kako se potezajo za napredek šolstva, za napredek lastnega stanú, njega ugled in blagostanje. To mora imponirati.

Vender kakor lani prišedši iz Trsta spomnil sem se i letos nirvane, kamor se izgublajo često naši sklepi, naši dobri nameni in ž njimi naše nade. Tam, kjer bi nas morali slišati, imajo zamašena ušesa, tam, kjer nas slišijo, videli bi raje, da bi nas ne; sami med sabo se res nandušujemo, a to je podobno valovju sredi oceana, ki se vznemiri, slednjic pa vender zopet potihne; vse se spet povrne v nirvano.

Ne samo v besedah, v dejanji bodimo možje.

Tako bi n. pr. jaz nasvetoval, — če bi me kdo slušal — da bi si vsakdo v spomin tristoletnice Komenskega naložil dosmrtno pokoro — hm! Gospod

urednik, že vidim, da Vam nekaj ni prav, a prosim, lepo prosim, potrpite, berite in počakajte z osodelnim svinčnikom, ki ima časi malo, malo manj veljave kot Vaš nenasitni koš. Ta pokora bi bila; bodimo nasproti neučiteljem gledé na naše stanovske razmere vedno diskretni — molčimo! Smeti so povsod, ljudstvo pa rado sklepa nelegično: s pojedinca na vse. Kadar smo sami, tedaj le obdelujmo na dolgo in na široko, visoko in globoko, makar tudi na prof. dr. Zöllnerjevo «četrto dimenzijo» take žalostne stvari, a v pričo drugih molčimo.

Morda bode kdo zmrdaval, češ: vender svojemu najboljšemu prijatelju, ki ima pa samo to napako, da ni učitelj, smel bi to in to slabost svojega druga razodeti. Ne, dragi moj, niti svojemu lastnemu u bratu. Narod pravi v svoji prislovcici: kar ve jeden, ne ve še nobeden, kar vesta dva, vesta samá, kar vedó trije, vedó pa vsi ljudje.

Že v pričo nižjega ljudstva bi jaz prošil vsakega kolega, naj molči o takih kočljivih rečeh in tudi v pričo iste narodne inteligencije moramo se držati o takih razgovorih rezervirano. S tem pokažemo, da nam je res za čast, za ugled svojega stanu.

Ako se ozremo na č. duhovščino, vidimo, da so v takih stvareh vsi samo jedna falanga in ta taktika uspeva izborno.

Torej vidite, gospod urednik, da moj nasvet ni tako grozen, kakor ste morda mislili. Zastran tega, da kdo zamolči opravljalno besedo, ne bode mu še — koža počila.

Krivice na nas bodo drugi brez naše pomoči poiskali, kadar pa se nam pravica krati, tedaj kričimo, tako delajo tudi drugi stanovi in z večjim uspehom kot mi.

«Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti.»

Vaš

pesimist.

Vprašanja in odgovori.

Tri in trideseto vprašanje. V jedni zadnjih številki «Učiteljskega Tovariša» sem čital, da bode v Mariboru učiteljski tečaj za meščanske šole. Kakšen namen ima ta tečaj? Kdo se ga sme udeležiti? Kateri so pogoji? (G. J. N.)

Odgovor. § 42. državnega šolskega zakona od 2. vel. travna 1883 določuje, da naj se v svrhu nadaljnega izobraževanja za učiteljski poklic, osobito iz predmetov meščanske šole, prirejajo posebni tečaji. Natančnejša določila izda naučni minister.

Namen takega tečaja je torej, da se ljudsko-šolski učitelji (učiteljice) pripravijo za pouk oziroma prekušnjo za meščanske šole. Udeležiti se ga sme vsak za ljudsko šolo usposobljen učitelj (učiteljica). Tečaj traja jedno šolsko leto. V izvršitev določil gori navedenega paragrafa je naučni minister z razpisom od dne 31. maj. srpana 1886 št. 6032 razglasil poseben «Statut der Bürgerschul-Lehrercurse». Ker ta razpis mnogim ni znan, priobčimo ga v jedni prihodnjih številki.

Naši dopisi

Iz Kranja. Letošnja okrajna učiteljska konferencija bode dne 27. maj. srpana t. l. v Škofji Loki. Poleg običajnih toček je na dnevnem redu:

1. Pokončna pisava. Za poročevalni odbor vseh kategorij šol poroča g. Iv. Pezdíč, učitelj v Kranju.
2. Učni red za ponavljalno šolo. Poroča g. Frančišek Luznar, učitelj na Primskovem.

Iz Ljubljane. Okrajna učiteljska konferencija učiteljstva slovenskih in slovensko-nemških ljudskih šol ljubljanskih bode dne 30. t. m. ob 8. uri dopoldne v mestni dvorani pod vodstvom c. kr. okrajnega šolskega nadzornika g. prof. Fr. Levca. Poleg običajnih toček je na dnevnem redu:

1. Domoznanstvo v ljudski šoli s posebnim ozirom na razumevanje zemljevidov. Predavanje g. c. kr. glavnega učitelja prof. Fr. Orožna.

2. Risanje v ljudski šoli. Predavanje g. mestnega učitelja A. Razingerja.

Istega dne popoldne je konferencija učiteljstva neuških ljudskih šol ljubljanskih pod vodstvom c. kr. okrajnega šolskega nadzornika g. prof. J. Wallnerja. Poleg običajnih toček je na dnevnem redu:

1. Der praktische Lehrgang im Zeichenunterrichte an 4- oder 5classigen Schulen mit praktischen Lehrproben. Poročata gđč. E. Witschl in g. J. Janovsky.
2. Welchen Gewinn kann uns die Einführung der Steilschrift bringen. Poroča g. I. Benda.

Iz Mengša. Okrajna učiteljska konferencija za kamniški okraj bode dne 27. malega srpana v Mengiši. Poleg običajnih toček je na dnevnem redu:

1. Kamniški okraj, obravnava g. F. Malenšek.
2. Kako naj se druží oblikoslovje z računstvom, poroča g. A. Kecejl.
3. Poročilo odbora za oceno na svetlo danih spisov za otroške knjižnice.